

A L B A T R O S

druhé
čtení

Martina
Drijverová

Příšerní nezbedníci

ILUSTROVALA
MARKÉTA VYDROVÁ

A L B A T R O S

druhé
čtení

Martina Drijverová

ILUSTROVALA
MARKÉTA VYDROVÁ

Příšerní nezbedníci

Albatros

© Martina Drijverová, 2015
Illustrations © Markéta Vydrová, 2015

ISBN 978-80-00-04146-9

Chlapeček a pokličky

Byl jeden chlapeček a ten rád někam nakukoval. Koukal do dutin stromů, koukal do ptačích hnízd, koukal i do myších děr. Na tom vlastně není špatného. Jenže ten chlapeček nahlížel do knížek, které lidé četli v autobusu, do otevřených tašek, do oken cizích bytů. A to není slušné.

„Nekoukej, kam nemáš!“ nabádala ho maminka.

Ale to právě chlapečka bavilo, koukat tam, kam nemá. Tak se díval do popelnic, připravených k vysypání, do kontejnerů s plasty a do nákupních vozíků ostatních lidí. Nakukoval dokonce i do kabinek v obchodech s oděvy, kde se lidé převlékali při zkoušení nových šatů. A vůbec mu nevadilo, že občas někoho hrozně vylekal.

Chlapeček byl prostě zvědavý a okukování ho bavilo. Co se mu zamlouvalo nejvíc, bylo při vaření nahlížení do trouby sporáku a pod pokličky hrnců. Měl to samozřejmě zakázané. Ne proto, že by mu maminka nepřála, ale proto, že se o něj bála. Kolik dětí už se popálilo nebo opařilo!

„Ta polévka je horká!“ varovala chlapce maminka. „Nech tu pokličku na pokoji, spálíš se!“

„Mám přece chňapku!“ odmlouval chlapeček.

Tak hloupý, aby zvedal poklici z hrnce holou rukou, přece jen nebyl.

„I horká pára ti může ublížit!“ varovala maminka.

Ale chlapeček toho nedbal. Jak jen mohl, přitočil se ke sporáku a kuk, kuk, hned věděl, co bude dobrého k obědu nebo k večeři. Často takhle mamince zkazil překvapení, když chystala něco zvláštního.

Chudák maminka! Stále synka napomínala a hlídala, ale nebylo to nic platné. Jak se jen pootočila, kluk se vrhl k hrncům a pekáčům. A nedělal to jen doma! Nahlížel do hrnců i u tety nebo u babičky.

Babička mu ukázala vyšívaný obrázek, na kterém bylo napsáno: Mužíčku, máš-li mě rád, nech pokličku na hrníčku stát! Chlapeček však poukázal na to, že on není žádný mužíček, je už docela velký. A zvedal dál pokličky i u babičky.

Skoro to vypadalo, že ho nakukování nikdy nepřejde. Ale stalo se něco nečekaného.

Jednou v létě se rodiče s chlapečkem vypravili na výlet do přírody. K řece! Měl to být hezký den. Maminka se chtěla

... A ZVEDAL POKLIČKY
I U BABIČKY...

opalovat, tatínek doufal, že chytí nějakou rybu. A chlapeček jásal, že si pěkně zaplave.

Plavat a potápět se uměl moc hezky. Zatímco tatínek chystal návnadu a maminka se mazala opalovacím olejem, skočil chlapeček do vody. Ponořil hlavu pod hladinu... a uviděl něco podivuhodného!

V písku na dně řeky stála řada pěkně malovaných hrníčků. Každý byl jiný, na některých byly růžičky, na jiných zlaté

proužky nebo obrázky ovoce a zeleniny. Ale všechny bez výjimky byly zakryté pokličkou.

Chlapec hned uhodl, o co jde. Tyhle hrnky tu skladuje vodník. V každém z nich je zavřená dušička. A nikdo nesmí pokličky z hrnků zvedat, protože pak by duše osvobodil a vodník by se hněval.

Tak se chlapeček vynořil z vody a vylezl na břeh. Že si na chvíli sedne a ohřeje se na sluníčku. Sedí a nesedí, pořád se vrtí. Zvědavost mu nedá – jak asi vypadá taková dušička? Kdyby jen maličko nahlédl do hrníčku... Vodník není nikde v dohledu, nemusí se to dovědět!

Ano, ano. Chlapeček znova skočil do řeky. Připlaval k nejbližšímu hrnku a... Bylo to rychlé. Stačilo se pokličky pouze dotknout. Cinklo to. A šup – dušička byla venku. Byla malá, taková bledá. Vypadala trochu jako ptáček, protože měla křidýlka. Těmi zamávala a vyletěla z vody.

Chlapec chtěl přesto pokličku zvednout a položit zpět na prázdný hrnek. Ale jak natáhl ruku, zarazil se. To nebyla jeho ruka! Byla zelená a na konci prstů měla místo nehtů bambulky. Taky chlapečkovy nohy se změnily! Byly zelené a mezi prsty narostly plovací blány. Hoch už tušil, co se stalo. Proměnil se! Je z něj vodník! Hrozné, pomyslel si.

A to měl štěstí, že nikde nebylo zrcadlo, v němž by uviděl svůj obličej – žabí tlamku místo pusy, vypoulené oči... Proměna měla jedinou dobrou stránku. Pod vodou se chlapci dýchalo stejně dobře jako na souši, takže se nemusel vynořit nad hladinu. Ostatně, ani by vyplout nemohl. Jen co to

zkusil, omotaly se mu kolem nohou vodní řasy a strhly ho zpátky.

Zřejmě zůstanu už napořád na dně řeky, řekl si chlapeček. Budu číhat na lidi a zkusím je topit. Brrr. To jistě nebude příjemné. Navíc už nikdy neuvidím tatínka, maminku, kamarády, sluníčko...

Chlapeček se dal do pláče. I jeho slzy byly zelené.

Ano, ano, zvědavost se nevyplácí!

Cože – a to je konec?

Ne, není. Tatínek totiž nahodil prut a zajásal, když zasekl háček.

„Je to velká ryba!“ volal na maminku.

Jenže ona to ryba nebyla. Byl to vodník – chlapeček. Háček se mu zasekl za plavky, a tak ho táta vytáhl na břeh. A třebaže byl tatínek dospělý, hrozně se polekal. Vodníka ještě nikdy nechytil! Najednou měl ale tatínek dojem, že má ze slunce úpal. Protože vodník se mu před očima změnil v synka, kterému kolem hlavy poletovalo cosi malého v košilce. Byla to vděčná dušička, která zlomila vodní kouzlo.

A ten chlapecek už nikam nenakukoval?

No... občas někam nahlédne. Ale vždycky se nejdřív zeptá, jestli smí. Chlapecekovi jen zůstala zvláštní záliba – k narozeninám a k Vánocům si pokaždé přeje hrníček. Má už celou sbírku.

Chlapeček a hra na honěnou

Byl jeden chlapeček a ten si oblíbil hru na honěnou. Uměl totiž skvěle běhat a málokdo ho dohonil. Chlapečka bavilo, když ho někdo honil, ale ještě radši někoho proháněl sám. Byl tak rychlý, že mu skoro nikdo neutekl.

„Máš babu!“ křičel chlapeček vždycky vítězně.

No a co, to je přece v pořádku.

V pořádku by to bylo, kdyby se s dětmi skutečně jen honil. Jenže ten chlapeček byl dost zlomyslný. Při hře rád zahnal děti někam, odkud nemohly ven, nebo kde se jim nelíbilo. Tak zahnal kamaráda mezi šípkové keře – a umíte si představit, jak byl poškrábaný! Holčičku ze sousedství nasměroval k jezírku se špinavou vodou a její sestru do bláta.

Párkrát se mu podařilo odehnat děti daleko od domova a náramně se bavil, když plakaly, že nevědí, kde se octly.

Po dětech začal ten kluk pronásledovat i zvířata. Honil malé pejsky, až sotva popadali dech, honil kočky, které zoufale

prchaly na stromy. Odháněl i ptáky od krmítka, takže se nemohli nazobát.

Jednou se ten chlapec toulal kolem domů a hledal, s kým by si zase mohl zahrát na honěnou. Byl krásný den, slunce svítilo a na zídce zahrady se vyhřívala ještěrka.

„Tu proženu!“ řekl si chlapeček a skočil ke zvířátku.

Ještěrka se pochopitelně lekla a začala utíkat. Ještěrky jsou velice hbité, obvykle sebou mrsknou a zmizí někde v trávě. Tahle se taky pokoušela ukrýt, ale na cestě nebylo kde a chlapec jí byl stále v patách.

„Dohoním tě!“ křičel. „Dohoním tě!“

Když už to vypadalo, že ještěrka unikne, odrazil se ten kluk od země velkým skokem a dupl té chudince na ocásek.

„Mám tě!“ zvolal vítězně.

Jenže to se mýlil. Stalo se něco neočekávaného – ještěrka náhle zmizela! Chlapec stál jako zkamenělý a jen se divil. Kde ta potvůrka je? A co to před ním leží? Jakýsi ohnutý kousek.

Když se chlapec sklonil, pochopil, co se stalo. Ještěrky radši obětují kus ocásku, než aby je někdo chytil. Ale nic příjemného to pro ně není! Po čase jim naroste ocásek nový, ale ten je menší než předchozí.

Chlapeček stál a rozmrzele kopal do plotu zahrady, v níž se ještěrka schovala.

Za plotem rostly ohromně vysoké rostliny, a z nich se pojednou vynořila hlava s věncem z kapradí. Ale nebyla to lidská hlava! Tvář měla porostlou srstí a mechem, oči jako oheň... Chlapeček se polekal, chtěl utéct, ale co to? Nohy jako by mu někdo přilepil. Nemohl udělat ani krok.

„Už tě delší dobu pozoruji,“ řeklo to zjevení. Vstalo, a bylo vidět, že je celé porostlé dlouhými chlupy a mechem. „Ty patříš k nám!“

Jak to dořeklo, obrostl mechem a srstí i chlapec, a na jeho hlavě se taky objevil kapradinový věnec. Chlapeček se stal divým mužem. Divý muž je strašidlo, které zahání lidi do bažin. Umí se proměnit v šišku, ale když ji někdo zvedne, nenajde cestu z lesa ven. Skončí v močálu.

Ten kluk skončil v lesíku, kam si chodíval hrát. Ležel coby šiška na cestě a čekal. Dlouho nikdo nešel, ovšem pak přišly

děti a hrály s ním kopianou. Teď chlapeček poznal, jaké to je, zůstat někde, kde se mu nelíbí! Tu se bouchl o kámen, tam o pařez... Už bych víckrát nikoho nehonil, myslel si. Jenže už asi nikdy utíkat nebudu, když jsem šiška. Ano, je to tak, zlomyslnost se nevyplácí!

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.